

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. poz. 1146, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”.

Niniejsze rozporządzenie tworzy podstawy prawne do przyznawania pomocy *de minimis* oraz pomocy publicznej w ramach programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej na lata 2014–2020. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania przedsiębiorcom pomocy *de minimis* oraz pomocy publicznej w ramach programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej na lata 2014–2020: Programu Współpracy Transgranicznej Interreg V-A Polska – Słowacja (2014–2020), Programu Współpracy Interreg Polska – Saksonia 2014–2020, Programu Współpracy Interreg V-A – Polska-Dania-Niemcy-Litwa-Szwecja (Południowy Bałtyk) 2014–2020 oraz podmioty udzielające tej pomocy. Warunki udzielania pomocy na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały określone, w zakresie pomocy *de minimis*, w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1), zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1407/2013” oraz, w zakresie pomocy publicznej, w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwanym dalej „rozporządzeniem nr 651/2014”, które określa kategorie pomocy oraz warunki, na jakich udzielana pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej: TFUE), a w związku z tym wyłączona z wymogu zgłoszenia, o którym mowa w art. 108 TFUE.

Celem przedmiotowej regulacji jest umożliwienie wspierania rozwoju gospodarczego i społecznego poprzez wsparcie dotacyjne podmiotów realizujących projekty w zakresie programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej na lata 2014-2020 objętych reżimem pomocy publicznej na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE. Należy zauważyć, że przepisy sformułowano w taki sposób, aby na ich podstawie możliwe było udzielanie pomocy zarówno na tzw. pierwszym, jak i drugim poziomie. W związku z tym, w projektowanym rozporządzeniu wskazano, że podmiotem udzielającym pomocy może być zarówno instytucja

zarządzająca programem, jak i beneficjent, o którym mowa w art. 2 pkt. 1 ustawy.

Beneficjentem udzielającym pomocy *de minimis* lub pomocy publicznej może być zarówno beneficjent, jak i beneficjent wiodący, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 259).

W § 1 projektu został określony zakres przedmiotowy projektowanego rozporządzenia.

W § 2 przywołana została unijna podstawa prawna dla jego przyjęcia w zakresie udzielania pomocy *de minimis*, tj. rozporządzenie nr 1407/2013

W § 3 przywołana została unijna podstawa prawna dla jego przyjęcia w zakresie udzielania pomocy publicznej, tj. rozporządzenie nr 651/2014.

W § 4 umieszczono słowniczek najważniejszych pojęć, którymi posłużono się w rozporządzeniu, tj. definicje: infrastruktury badawczej, innowacji organizacyjnych, intensywności pomocy, jednego przedsiębiorcy, klastrów innowacyjnych, MŚP, przedsiębiorcy, regionalnej pomocy inwestycyjnej, wielofunkcyjnej infrastruktury rekreacyjnej.

W § 5 ust. 1 określono katalog podmiotów udzielających pomocy *de minimis* oraz pomocy publicznej na podstawie niniejszego rozporządzenia. Są to instytucja zarządzająca oraz beneficjenci. Przyjęcie takiego rozwiązania oznacza, że w projektowanym rozporządzeniu nie wprowadza się zróżnicowania ze względu na to, czy pomoc jest udzielana przez instytucję zarządzającą (tzw. pierwszy poziom), czy też przez beneficjenta (tzw. drugi poziom), dzięki czemu możliwe będzie udzielanie pomocy na obu poziomach.

W § 5 ust. 2 zastrzeżono, że beneficjent może udzielać pomocy *de minimis* i pomocy publicznej pod warunkiem, że taką możliwość przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. c ustawy. Zastrzeżenie takie ma zapobiec sytuacjom, w których wsparcie byłoby transferowane przez beneficjentów niezgodnie z warunkami realizowanych przez nich projektów, określonymi w umowie o dofinansowanie projektu.

W § 6 projektu rozporządzenia wskazano podmioty, którym może zostać udzielona pomoc *de minimis*. Zawarto również odesłanie do przepisów, które wyłączają określony krąg podmiotów z możliwości otrzymania pomocy *de minimis*, to jest do art. 1 ust. 1

rozporządzenia nr 1407/2013 oraz do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 289). Następnie zawarto odesłanie do przepisów unijnych dotyczących form i zasad udzielania pomocy *de minimis*. W ust. 3 wskazano, że na podstawie art. 3 ust. 2-9 rozporządzenia nr 1407/2013 rozporządzenie określa dopuszczalną wartość pomocy *de minimis* udzielonej jednemu przedsiębiorcy. Ust. 4 stanowi, że pomoc *de minimis* jest udzielana z zachowaniem zasad dotyczących kumulacji pomocy. Z kolei w ust. 5 określono, że pomoc *de minimis* może być udzielona przedsiębiorcy na pokrycie części lub całości kosztów kwalifikowalnych.

§ 7 precyzuje zasady udzielania pomocy publicznej. Wyszczególnione zostały tu tzw. wyłączenia przedmiotowe w odniesieniu do pomocy publicznej – sektory oraz rodzaje działalności gospodarczej, które są wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, a także wyłączenia dotyczące pomocy dla przedsiębiorstw w trudnej sytuacji oraz wyłączenia niektórych środków pomocy. Określenia zakresu ww. wyłączeń dokonano poprzez odesłanie do przepisów rozporządzenia nr 651/2014, które w sposób szczegółowy je opisują.

Następnie określono wyłączenie obejmujące podmioty, na których ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej, wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji Europejskiej, uznającej taką pomoc za niezgodną z prawem oraz z rynkiem wewnętrznym. Warunek ten stanowi realizację normy określonej w art. 1 ust. 4 lit. a rozporządzenia nr 651/2014. Uregulowanie to nie dotyczy pomocy *de minimis*.

Uregulowane zostały kwestie związane z efektem zachęty. Zgodnie z § 7 ust. 3 przedsiębiorca musi złożyć wniosek o udzielenie pomocy, zwany dalej „wnioskiem”, zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 651/2014, czyli przed rozpoczęciem prac w rozumieniu art. 2 pkt 23 rozporządzenia nr 651/2014, tzn. przed rozpoczęciem robót budowlanych związanych z inwestycją lub pierwszym prawnie wiążącym zobowiązaniem do zamówienia urządzeń lub innym zobowiązaniem, które sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna; zakupu gruntów ani prac przygotowawczych, takich jak uzyskanie zezwoleń i przeprowadzanie studiów wykonalności, nie uznaje się za rozpoczęcie prac. W drodze odstępstwa od przepisów art. 6 ust. 2-4 rozporządzenia nr 651/2014 w przypadku pomocy na kulturę i zachowanie

dziedzictwa kulturowego, jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 53 rozporządzenia nr 651/2014, nie obowiązuje wymóg wywoływania efektu zachęty lub uznaje się, że wywołują one taki efekt. Uregulowanie to nie dotyczy pomocy *de minimis*.

Następnie wskazano, że pomoc publiczna może być udzielana w formach określonych w art. 5 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 651/2014, tj. w formie dotacji lub dotacji na spłatę odsetek.

Z kolei w § 7 ust. 5 zawarte jest odwołanie do art. 8 rozporządzenia nr 651/2014, który w sposób całościowy i wyczerpujący reguluje kwestie dotyczące kumulacji pomocy publicznej. Dodatkowo w ust. 6 wskazano, że do obliczania intensywności pomocy publicznej i kosztów kwalifikowalnych stosuje się zasady z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014. Wskazany przepis zakłada konieczność stosowania kwot przed potrąceniem podatku lub innych opłat oraz jasnego, szczegółowego i aktualnego dokumentowania kosztów kwalifikowalnych. W celu obliczenia ekwiwalentu dotacji brutto (EDB) mają zastosowanie także krajowe regulacje wydane na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404 z późn. zm.), tj. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielanej w różnych formach (Dz. U. Nr 194 poz. 1983, z późn. zm.). Jednocześnie wartość udzielonej pomocy publicznej nie może przekroczyć progów określonych w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014.

W § 8 ust. 1 określono, że do regionalnej pomocy inwestycyjnej udziela się z zachowaniem warunków art. 14 rozporządzenia nr 651/2014. Ust. 2 stanowi więc, że pomoc inwestycyjna jest udzielana na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014, jeżeli są spełnione warunki określone odpowiednio w art. 14 ust. 6-9 rozporządzenia nr 651/2014. Warunki te są następujące:

- 1) zgodnie z art. 14 ust. 6 rozporządzenia nr 651/2014 nabywane aktywa są nowe, z wyjątkiem aktywów nabywanych przez MŚP i z wyjątkiem przejęcia zakładu. Koszty związane z dzierżawą rzeczowych aktywów trwałych można uwzględnić na następujących warunkach:

- a) dzierżawa/najem gruntów i budynków musi trwać przez okres co najmniej pięciu lat od przewidywanego terminu zakończenia projektu inwestycyjnego w przypadku dużych przedsiębiorstw lub trzech lat w przypadku MŚP,
- b) dzierżawa/najem instalacji lub maszyn musi mieć formę leasingu finansowego i obejmować obowiązek zakupu aktywów przez beneficjenta po wygaśnięciu umowy.

W przypadku przejęcia aktywów zakładu w rozumieniu art. 2 pkt 49 rozporządzenia nr 651/2014 uwzględniane są wyłącznie koszty zakupu aktywów od osób trzecich niemających powiązań z nabywcą. Transakcja musi być przeprowadzana na warunkach rynkowych. Jeżeli pomoc na zakup aktywów przyznana została jeszcze przed ich zakupem, koszt tych aktywów odlicza się od kosztów kwalifikowalnych związanych z przejęciem zakładu. W przypadku gdy członek rodziny pierwotnego właściciela lub osoba zatrudniona przejmuje małe przedsiębiorstwo, warunek nakazujący nabycie aktywów od osób trzecich niezwiązanych z nabywcą zostaje uchylony. Nabycie udziałów/akcji nie stanowi inwestycji początkowej;

- 2) zgodnie z art. 14 ust. 7 rozporządzenia nr 651/2014 w przypadku pomocy przyznanej na zasadniczą zmianę procesu produkcji koszty kwalifikowalne muszą przekraczać koszty amortyzacji aktywów związanej z działalnością podlegającą modernizacji w ciągu poprzedzających trzech lat obrotowych. W przypadku pomocy przyznanej na dywersyfikację istniejącego zakładu koszty kwalifikowalne muszą przekraczać o co najmniej 200 % wartość księgową ponownie wykorzystywanych aktywów, odnotowaną w roku obrotowym poprzedzającym rozpoczęcie prac;
- 3) zgodnie z art. 14 ust. 8 rozporządzenia nr 651/2014 wartości niematerialne i prawne kwalifikują się do obliczania kosztów inwestycyjnych, jeżeli spełniają następujące warunki:
 - a) należy z nich korzystać wyłącznie w zakładzie otrzymującym pomoc;
 - b) muszą podlegać amortyzacji;
 - c) należy je nabyć na warunkach rynkowych od osób trzecich niepowiązanych z nabywcą oraz

- d) muszą być włączone do aktywów przedsiębiorstwa otrzymującego pomoc i muszą pozostać związane z projektem, na który przyznano pomoc, przez co najmniej pięć lat lub trzy lata w przypadku MŚP;
- 4) w przypadku dużych przedsiębiorstw koszty wartości niematerialnych i prawnych są kwalifikowalne jedynie do wysokości 50 % całkowitych kwalifikowalnych kosztów inwestycji początkowej;
- 5) zgodnie z art. 14 ust. 9 rozporządzenia nr 651/2014 jeżeli koszty kwalifikowalne oblicza się w odniesieniu do szacunkowych kosztów płacy, o których mowa w ust. 4 lit. b, muszą być spełnione następujące warunki:
- a) projekt inwestycyjny prowadzi do wzrostu netto liczby pracowników w danym zakładzie w porównaniu ze średnią z poprzednich 12 miesięcy, co oznacza, że od liczby miejsc pracy utworzonych w tym okresie należy odjąć każde zlikwidowane miejsce pracy;
 - b) każde stanowisko zostaje obsadzone w ciągu trzech lat od zakończenia prac oraz
 - c) każde miejsce pracy utworzone dzięki inwestycji jest utrzymane na danym obszarze przez okres co najmniej pięciu lat od dnia pierwszego obsadzenia stanowiska lub trzech lat w przypadku MŚP.

W § 8 ust. 3 projektu określono, że zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014 regionalna pomoc inwestycyjna jest udzielana w odniesieniu do dużych przedsiębiorstw wyłącznie na inwestycję początkową na rzecz nowej działalności gospodarczej w danym obszarze. W ust. 4 wskazano, że regionalna pomoc inwestycyjna nie może być udzielona na tzw. inwestycję odtworzeniową, czyli prowadzącą wyłącznie do odtworzenia zdolności produkcyjnych zakładu. Wiąże się to z faktem, że regionalna pomoc inwestycyjna jest przyznawana wyłącznie na inwestycję początkową.

W § 8 ust. 5 określono, że regionalna pomoc inwestycyjna na infrastrukturę badawczą może być udzielana na podstawie rozporządzenia, jeżeli spełni warunki określone w art. 14 ust. 11 rozporządzenia nr 651/2014, tj.: pomoc regionalną na infrastrukturę badawczą przyznaje się wyłącznie, jeżeli przyznanie pomocy jest uzależnione od udostępnienia przedmiotowej infrastruktury na przejrzystych i niedyskryminacyjnych warunkach.

W § 8 ust. 6 określono maksymalną intensywność regionalnej pomocy inwestycyjnej dla projektów realizowanych w ramach programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej

poprzez odesłanie do przepisów Komisji Europejskiej w sprawie ustalania mapy pomocy regionalnej na lata 2014 – 2020. Intensywność regionalnej pomocy inwestycyjnej jest iloczynem wartości pomocy, wyrażonej w EDB i kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą. Ustala się ją w odniesieniu do kwalifikowalnych kosztów inwestycji zadeklarowanych przez beneficjenta w momencie ubiegania się o regionalną pomoc inwestycyjną. Intensywność regionalnej pomocy inwestycyjnej jest uzależniona od stopnia zamożności regionu, określanego za pomocą PKB przypadającego na jednego mieszkańca. W przypadku inwestycji początkowej związanej z projektami w ramach Europejskiej współpracy terytorialnej objętymi rozporządzeniem (UE) nr 1299/2013, intensywność pomocy obszaru, na którym znajduje się dana inwestycja początkowa, ma zastosowanie do wszystkich beneficjentów uczestniczących w danym projekcie. Jeżeli inwestycja początkowa mieści się na dwóch lub większej liczbie obszarów objętych pomocą, zastosowanie ma maksymalna intensywność pomocy odnosząca się do tego obszaru objętego pomocą, na którym poniesiono najwięcej kosztów kwalifikowalnych. Na obszarach objętych pomocą kwalifikujących się do pomocy zgodnie z art. 107 ust. 3 lit. c Traktatu przepis ten stosuje się do dużych przedsiębiorstw, wyłącznie jeżeli inwestycja początkowa dotyczy nowej działalności gospodarczej.

W § 8 ust. 7 wskazano z kolei, że maksymalną intensywność regionalnej pomocy inwestycyjnej w przypadku MŚP zwiększa się o tzw. premie (bonusy). Jeżeli pomoc udzielana jest mikroprzedsiębiorcy lub małemu przedsiębiorcy, bazową intensywność pomocy można podwyższyć o 20 pkt procentowych, a w przypadku średniego przedsiębiorcy, może być ona zwiększona o 10 pkt procentowych. Ust. 8 ustanawia natomiast zasady ustalania maksymalnej intensywności oraz wartości regionalnej pomocy inwestycyjnej poprzez odwołanie do następujących przepisów rozporządzenia nr 651/2014:

1) art. 14 ust. 12 – zgodnie z którym:

a) zasadą jest nieprzekraczanie maksymalnej wartości pomocy wynikającej z zastosowania maksymalnej intensywności pomocy, w sytuacji udzielania pomocy inwestycyjnej obliczanej na podstawie kosztów kwalifikowalnych wynikających z połączenia kosztów wchodzących w zakres kosztów inwestycji lub kosztów płacy,

b) w przypadku dużych projektów inwestycyjnych pomoc nie może przekroczyć dostosowanej kwoty pomocy, obliczonej zgodnie ze wzorem określonym w art. 2 pkt. 20 rozporządzenia nr 651/2014.

W związku z faktem, iż zastosowanie standardowych pułapów intensywności w przypadku inwestycji o większych rozmiarach, mogłoby powodować ryzyko zakłócenia konkurencji, dopuszczalna wielkość pomocy dla dużych projektów inwestycyjnych, tj. przekraczających 50 mln euro, obliczana jest w mniej korzystny dla przedsiębiorcy sposób - w oparciu o dostosowaną kwotę pomocy, określoną w art. 2 pkt 20 rozporządzenia nr 651/2014. W wyniku zastosowania tego wzoru maksymalna wartość pomocy dla projektów powyżej 50 mln euro jest mniejsza, niż ta obliczona z zastosowaniem standardowej intensywności pomocy;

2) art. 14 ust. 13 – zgodnie z którym:

a) każda inwestycja początkowa rozpoczęta przez tego samego beneficjenta (na poziomie grupy) w okresie trzech lat od daty rozpoczęcia prac nad inną inwestycją objętą pomocą w tym samym regionie na poziomie 3 wspólnej klasyfikacji jednostek terytorialnych do celów statystycznych, uznaje się za część jednostkowego projektu inwestycyjnego;

b) jeżeli jednostkowy projekt inwestycyjny jest dużym projektem inwestycyjnym, łączna pomoc na jednostkowy projekt inwestycyjny nie przekracza maksymalnej pomocy dla dużych projektów inwestycyjnych;

3) art. 14 ust. 14 rozporządzenia nr 651/2014 – zgodnie z którym beneficjent pomocy musi wnieść wkład finansowy w wysokości co najmniej 25 % kosztów kwalifikowalnych pochodzących ze środków własnych lub z zewnętrznych źródeł finansowania, w postaci wolnej od wszelkiego publicznego wsparcia finansowego.

W § 8 ust. 9 wskazano na warunek związany z koniecznością utrzymania inwestycji w regionie, na zasadach określonych w art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014. Warunek ten polega na utrzymaniu wspieranej inwestycji w danym regionie: w przypadku dużych przedsiębiorstw - przez co najmniej 5 lat od daty zakończenia jej realizacji, a w przypadku MŚP przez co najmniej 3 lata.

W § 9 ust. 1 wskazano, że do pomocy na usługi doradcze na rzecz MŚP mają zastosowanie przepisy art. 18 rozporządzenia nr 651/2014. Następnie określono, że kosztami kwalifikowalnymi w zakresie pomocy na usługi doradcze na rzecz MŚP są koszty usług doradczych świadczonych przez doradców zewnętrznych, z zastrzeżeniem, że usługi takie nie mają charakteru ciągłego ani okresowego, nie są też związane ze zwykłymi kosztami operacyjnymi przedsiębiorstwa, takimi jak rutynowe usługi doradztwa podatkowego,

regularne usługi prawnicze lub reklama. Wskazano również, że intensywność pomocy na usługi doradcze na rzecz MŚP nie przekracza 50 % kosztów kwalifikowalnych.

W § 10 określono, że do pomocy na udział MŚP w targach mają zastosowanie przepisy art. 19 rozporządzenia nr 651/2014 w związku z czym za koszty kwalifikowalne uznaje się koszty wynajmu, budowy i obsługi stoiska wystawowego podczas uczestnictwa przedsiębiorstwa w danych targach lub danej wystawie. Wskazano również że intensywność pomocy na udział MŚP w targach nie przekracza 50 % kosztów kwalifikowalnych.

W § 11 określono, że w stosunku do pomocy na koszty współpracy ponoszone przez MŚP uczestniczące w projektach w ramach Europejskiej Współpracy Terytorialnej mają zastosowanie przepisy art. 20 rozporządzenia nr 651/2014. Kosztami kwalifikowalnymi w zakresie współpracy MŚP uczestniczących w projektach w ramach Europejskiej Współpracy Terytorialnej są:

- 1) koszty współpracy organizacyjnej, w tym koszty personelu i biur w zakresie, w jakim są one powiązane z projektem współpracy;
- 2) koszty usług doradczych i usług wsparcia związanych ze współpracą i wykonanych przez zewnętrznych konsultantów i usługodawców, o ile zostaną spełnione warunki z art. 20 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014, tj.: koszty nie mogą mieć charakteru ciągłego ani okresowego, nie są też związane ze zwykłymi kosztami operacyjnymi przedsiębiorstwa, takimi jak rutynowe usługi doradztwa podatkowego, regularne usługi prawnicze lub zwyczajowa reklama;
- 3) koszty podróży, sprzętu i wydatki inwestycyjne bezpośrednio związane z projektem oraz amortyzacja narzędzi i sprzętu wykorzystywanych bezpośrednio na potrzeby projektu.

Wartość pomocy na koszty współpracy ponoszone przez MŚP uczestniczące w projektach w ramach Europejskiej Współpracy Terytorialnej nie przekracza przy tym 50% kosztów kwalifikowalnych.

W § 12 określono, że w stosunku do pomocy na projekty badawczo-rozwojowe mają zastosowanie przepisy art. 25 rozporządzenia nr 651/2014. Część projektu badawczo-rozwojowego objęta pomocą musi w pełni należeć do co najmniej jednej z następujących kategorii:

- 1) badania podstawowe;
- 2) badania przemysłowe;

- 3) eksperymentalne prace rozwojowe;
- 4) studium wykonalności.

Następnie wskazano, co projektodawca uważa za koszty kwalifikowalne projektu badawczo-rozwojowego, które mogą zostać objęte pomocą. Są to koszty, które spełniają warunki wskazane w art. 25 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 651/2014, tj. koszty kwalifikowalne projektów badawczo-rozwojowych przypisuje się do konkretnej kategorii działalności badawczo-rozwojowej i obejmują one:

- a) koszty personelu: badaczy, techników i pozostałych pracowników pomocniczych w zakresie, w jakim są oni zatrudnieni przy danym projekcie,
- b) koszty aparatury i sprzętu w zakresie i przez okres, w jakim są one wykorzystywane na potrzeby projektu; jeśli aparatura i sprzęt nie są wykorzystywane na potrzeby projektu przez cały okres ich użytkowania, za koszty kwalifikowalne uznaje się tylko koszty amortyzacji odpowiadające okresowi realizacji projektu obliczone na podstawie powszechnie przyjętych zasad rachunkowości,
- c) koszty budynków i gruntów w zakresie i przez okres, w jakim są one wykorzystywane na potrzeby projektu; jeżeli chodzi o budynki, za koszty kwalifikowalne uznaje się tylko koszty amortyzacji odpowiadające okresowi realizacji projektu obliczone na podstawie powszechnie przyjętych zasad rachunkowości; w przypadku gruntów kosztami kwalifikowalnymi są koszty przekazania na zasadach handlowych lub faktycznie poniesione koszty kapitałowe,
- d) koszty badań wykonywanych na podstawie umowy, wiedzy i patentów zakupionych lub użytkowanych na podstawie licencji udzielonej przez źródła zewnętrzne na warunkach pełnej konkurencji oraz koszty doradztwa i równorzędnych usług wykorzystywanych wyłącznie na potrzeby projektu;
- e) dodatkowe koszty ogólne i inne koszty operacyjne, w tym koszty materiałów, dostaw i podobnych produktów, ponoszone bezpośrednio w wyniku realizacji projektu.

Należy przy tym dodać, że za koszty kwalifikowalne w przypadku studium wykonalności uznaje się koszty jego realizacji.

W § 12 określono też zasady ustalania maksymalnej intensywności pomocy udzielanej na projekty badawczo-rozwojowe na podstawie projektowanego rozporządzenia. Maksymalną

intensywność pomocy ustala się zgodnie z art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014. Intensywność pomocy na projekty badawczo-rozwojowe dla poszczególnych beneficjentów nie przekracza: 100 % kosztów kwalifikowalnych w przypadku badań podstawowych; 50 % kosztów kwalifikowalnych w przypadku badań przemysłowych; 25 % kosztów kwalifikowalnych w przypadku eksperymentalnych prac rozwojowych; 50 % kosztów kwalifikowalnych w przypadku studiów wykonalności. Intensywność pomocy może zostać zwiększona zgodnie z art. 25 ust. 6 i 7 rozporządzenia nr 651/2014. Intensywność pomocy w przypadku badań przemysłowych i eksperymentalnych prac rozwojowych można zwiększyć do maksymalnie 80 % kosztów kwalifikowalnych w następujący sposób:

- 1) o 10 punktów procentowych w przypadku średnich przedsiębiorstw oraz o 20 punktów procentowych w przypadku małych przedsiębiorstw;
- 2) o 15 punktów procentowych, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:
 - a) projekt zakłada efektywną współpracę między przedsiębiorstwami, wśród których przynajmniej jedno jest MŚP, lub jest realizowany w co najmniej dwóch państwach członkowskich lub w państwie członkowskim i w państwie umawiającej się strony Porozumienia EOG, przy czym żadne pojedyncze przedsiębiorstwo nie ponosi więcej niż 70 % kosztów kwalifikowalnych, lub między przedsiębiorstwem i co najmniej jedną organizacją prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę, jeżeli ta ostatnia ponosi co najmniej 10 % kosztów kwalifikowalnych i ma prawo do publikowania własnych wyników badań,
 - b) wyniki projektu są szeroko rozpowszechniane podczas konferencji, za pośrednictwem publikacji, ogólnodostępnych baz bądź oprogramowania bezpłatnego lub otwartego.

Intensywność pomocy na studium wykonalności można zwiększyć o 10 punktów procentowych w przypadku średnich przedsiębiorstw i o 20 punktów procentowych w przypadku małych przedsiębiorstw.

W § 13 określono, że do pomocy na działalność badawczo-rozwojową w sektorze rybołówstwa i akwakultury mają zastosowanie przepisy art. 30 rozporządzenia nr 651/2014. Zgodnie z art. 30 ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014 pomoc przyznaje się bezpośrednio organizacjom prowadzącym badania i upowszechniającym wiedzę i nie zakłada ona bezpośredniego przyznawania pomocy niezwiązanej z badaniami przedsiębiorstwom

produkującym, przetwarzającym lub wprowadzającym do obrotu produkty rybołówstwa i akwakultury.

Jednocześnie wskazano, że kosztami kwalifikowalnymi projektów związanych z działalnością badawczo-rozwojową w sektorze rybołówstwa i akwakultury są koszty wskazane w art. 25 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014. Ponadto, zgodnie z art. 30 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014 wyniki projektu objętego pomocą muszą być dostępne w internecie począwszy od daty zakończenia takiego projektu lub od daty podania wszelkich informacji dotyczących takich wyników członkom jakiegokolwiek organizacji, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Wyniki są dostępne w internecie przez okres co najmniej 5 lat od daty zakończenia projektu objętego pomocą. W § 13 ust. 3 określono, że intensywność pomocy nie przekracza 100 % kosztów kwalifikowalnych.

W § 14 określono, że do pomocy inwestycyjnej na infrastrukturę badawczą mają zastosowanie przepisy art. 26 rozporządzenia nr 651/2014. Koszty kwalifikowalne inwestycji w infrastrukturę badawczą, to koszty inwestycji w rzeczowe aktywa trwałe i wartości niematerialne i prawne.

W § 14 ust. 2 wskazano, że infrastruktura badawcza może być wykorzystywana do prowadzenia działalności gospodarczej i niegospodarczej z zachowaniem warunków określonych w art. 26 ust. 2 - 4 rozporządzenia nr 651/2014 w zakresie:

- 1) warunku rozdzielania kosztów w przypadku, gdy infrastruktura badawcza wykorzystywana jest do prowadzenia zarówno działalności gospodarczej jak i niegospodarczej;
- 2) warunku pobierania ceny rynkowej za prowadzenie i użytkowanie infrastruktury;
- 3) warunku udostępniania infrastruktury badawczej użytkownikom na przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasadach rynkowych, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji, gdy dostęp do infrastruktury może być przyznany użytkownikom na preferencyjnych warunkach.

Następnie określono maksymalną intensywność pomocy na infrastrukturę badawczą, która nie może przekroczyć 50 % wartości wydatków kwalifikowalnych. Jeżeli infrastruktura naukowo-badawcza otrzymuje finansowanie publiczne zarówno na działalność gospodarczą, jak i niegospodarczą, państwo członkowskie wprowadza mechanizm monitorowania i wycofania, aby zapewnić, że w wyniku zwiększenia udziału działalności gospodarczej

w stosunku do sytuacji oczekiwanej w momencie przyznania pomocy nie przekroczono obowiązującej maksymalnej intensywności pomocy.

W § 15 określono, że do pomocy dla klastrów innowacyjnych mają zastosowanie przepisy art. 27 rozporządzenia nr 651/2014. Pomocy tej udziela się wyłącznie podmiotowi prawnemu zarządzającemu klastrem innowacyjnym (organizacją klastrową). Wskazano również, że dostęp do pomieszczeń, zaplecza oraz działań klastra jest udzielany na zasadach określonych w art. 27 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 651/2014, tzn. jest udzielany szeregowi użytkowników na przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasadach. Przedsiębiorstwom, które finansują co najmniej 10 % kosztów inwestycji klastra innowacyjnego, można przyznać preferencyjny dostęp na bardziej korzystnych warunkach. Aby uniknąć nadmiernej rekompensaty, dostęp ten musi być proporcjonalny do wkładu przedsiębiorstwa w koszty inwestycji, a warunki te należy podawać do wiadomości publicznej. Opłaty pobierane za korzystanie z zaplecza klastra i za udział w jego działaniach odpowiadają cenom rynkowym lub odzwierciedlają ich koszty.

W § 15 ust. 3 określono, że pomoc inwestycyjna dla klastrów innowacyjnych jest udzielana na koszty kwalifikowalne obejmujące koszty inwestycji w rzeczowe aktywa trwałe i wartości niematerialne i prawne.

Następnie określono, że intensywność pomocy inwestycyjnej dla klastrów innowacyjnych nie przekracza 50 % kosztów kwalifikowalnych. Intensywność pomocy można zwiększyć o 15 punktów procentowych w przypadku klastrów innowacyjnych usytuowanych na obszarach objętych pomocą, które spełniają warunki określone w art. 107 ust. 3 lit. a TFUE, oraz o 5 punktów procentowych w przypadku klastrów innowacyjnych znajdujących się na obszarach objętych pomocą, które spełniają warunki określone w art. 107 ust. 3 lit. c TFUE.

Kosztami kwalifikowalnymi pomocy operacyjnej dla klastrów innowacyjnych są koszty personelu i koszty administracyjne (w tym koszty ogólne), zgodnie z art. 27 ust. 8 rozporządzenia nr 651/2014, a czas trwania pomocy operacyjnej nie przekracza dziesięciu lat. Wskazano również, że intensywność pomocy operacyjnej dla klastrów innowacyjnych nie przekracza 50 % łącznych kwalifikowalnych kosztów w okresie, na który przyznawana jest pomoc.

W § 16 określono, że do pomocy dla MŚP na wspieranie innowacyjności mają zastosowanie przepisy art. 28 rozporządzenia nr 651/2014. Kosztami kwalifikowalnymi w ramach tej pomocy są koszty wskazane w art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 651/2014, tj.:

- 1) koszty uzyskania, walidacji i obrony patentów i innych wartości niematerialnych i prawnych;
- 2) koszty oddelegowania wysoko wykwalifikowanego personelu z organizacji prowadzącej badania i upowszechniającej wiedzę bądź z dużego przedsiębiorstwa, który to personel zajmuje się działalnością badawczą, rozwojową i innowacyjną na nowo utworzonych u beneficjenta stanowiskach i nie zastępuje innego personelu;
- 3) koszty usług doradczych w zakresie innowacji i usług wsparcia innowacji.

Intensywność pomocy dla MŚP na wspieranie innowacyjności nie przekracza 50 % kosztów kwalifikowalnych. W szczególnym przypadku, jakim jest pomoc na usługi doradcze w zakresie innowacji i usługi wsparcia innowacji, intensywność pomocy może zostać zwiększona do 100 % kosztów kwalifikowalnych, pod warunkiem że całkowita kwota pomocy na usługi doradcze w zakresie innowacji i usługi wsparcia nie przekracza 200 000 EUR na jednostkę w dowolnym trzyletnim okresie.

Zgodnie z § 17 do pomocy na innowacje procesowe i organizacyjne mają zastosowanie przepisy art. 29 rozporządzenia nr 651/2014. Pomoc dla dużych przedsiębiorstw kwalifikuje się tylko pod warunkiem, że skutecznie współpracują one z MŚP w zakresie działalności objętej pomocą, a współpracujące MŚP ponoszą przynajmniej 30 % całkowitych kosztów kwalifikowalnych. Kosztami kwalifikowalnymi są koszty wymienione w art. 29 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014, tj.:

- 1) koszty personelu;
- 2) koszty aparatury, sprzętu, budynków i gruntu w zakresie i przez okres, w jakim są one wykorzystywane na potrzeby projektu;
- 3) koszty badań wykonywanych na podstawie umowy, wiedzy i patentów zakupionych lub użytkowanych na podstawie licencji udzielonej przez źródła zewnętrzne w warunkach pełnej konkurencji;
- 4) dodatkowe koszty ogólne i inne koszty operacyjne, w tym koszty materiałów i podobnych produktów, ponoszone bezpośrednio w wyniku realizowania projektu.

Intensywność pomocy na innowacje procesowe i organizacyjne nie przekracza 15 % kosztów kwalifikowalnych w przypadku dużych przedsiębiorstw i 50 % kosztów kwalifikowalnych w przypadku MŚP.

W § 18 wskazano, że do pomocy szkoleniowej mają zastosowanie przepisy art. 31 rozporządzenia nr 651/2014. Kosztami kwalifikowalnymi są koszty wskazane w art. 31 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014, tj.:

- 1) koszty zatrudnienia wykładowców poniesione za godziny, podczas których wykładowcy uczestniczą w szkoleniu;
- 2) koszty operacyjne wykładowców i uczestników szkolenia bezpośrednio związane z projektem szkoleniowym, takie jak koszty podróży, materiały bezpośrednio związane z projektem, amortyzacja narzędzi i wyposażenia w zakresie, w jakim są wykorzystywane wyłącznie na potrzeby projektu szkoleniowego; do kosztów kwalifikowalnych nie zalicza się kosztów zakwaterowania, z wyjątkiem minimalnych niezbędnych kosztów zakwaterowania dla uczestników będących pracownikami niepełnosprawnymi;
- 3) koszty usług doradczych związanych z projektem szkoleniowym;
- 4) koszty personelu osób szkolonych i ogólne koszty pośrednie (koszty administracyjne, wynajem, koszty ogólne) poniesione za godziny, podczas których osoby szkolone biorą udział w szkoleniu.

Jednocześnie § 18 ust. 2 stanowi, że pomocy nie przyznaje się na szkolenia prowadzone przez przedsiębiorstwa w celu przestrzegania obowiązkowych norm krajowych w zakresie szkoleń.

Następnie określono maksymalną intensywność pomocy szkoleniowej, która nie przekracza 50 % kosztów kwalifikowalnych. Intensywność pomocy szkoleniowej można zwiększyć maksymalnie do 70 % kosztów kwalifikowalnych w następujący sposób:

- 1) o 10 punktów procentowych w przypadku szkoleń dla pracowników niepełnosprawnych lub znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji;

- 2) o 10 punktów procentowych w przypadku pomocy na rzecz średniego przedsiębiorstwa i o 20 punktów procentowych w przypadku pomocy na rzecz małego przedsiębiorstwa.

W przypadku pomocy przyznawanej w sektorze transportu morskiego jej intensywność może zostać zwiększona do 100 % kosztów kwalifikowalnych, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- 1) uczestnicy szkolenia nie są aktywnymi członkami załogi, lecz dodatkowymi członkami załogi oraz
- 2) szkolenie jest prowadzone na pokładzie statków zarejestrowanych w rejestrach unijnych.

W § 19 wskazano, że w stosunku do pomocy na kulturę i zachowanie dziedzictwa kulturowego mają zastosowanie przepisy art. 53 rozporządzenia nr 651/2014. Następnie wskazano cele i działania kulturalne, na które może być udzielana pomoc zgodnie z art. 53 ust. 2 rozporządzenia nr 651/2014. Są to: muzea, archiwa, biblioteki, ośrodki lub przestrzenie kulturalne i artystyczne, teatry, opery, sale koncertowe, inne organizacje wystawiające widowiska sceniczne, instytucje odpowiedzialne za dziedzictwo filmowe oraz inne podobne infrastruktury, organizacje i instytucje kulturalne i artystyczne; materialne zasoby dziedzictwa kulturowego, w tym wszelkie formy ruchomego i nieruchomego dziedzictwa kulturowego, obiekty archeologiczne, pomniki, obiekty i budynki historyczne; dziedzictwo naturalne związane z dziedzictwem kulturowym lub jeśli zostały formalnie uznane za dziedzictwo kulturowe lub naturalne przez właściwe organy publiczne państwa członkowskiego; niematerialne zasoby dziedzictwa kulturowego w dowolnej formie, w tym zwyczaje ludowe i rękodzieło; wydarzenia i spektakle kulturalne lub związane ze sztuką, festiwale, wystawy i inne podobne działania związane z kulturą; edukacja kulturalna i artystyczna, jak również promowanie lepszego zrozumienia znaczenia ochrony i propagowania różnorodnych form wyrazu kulturowego, za pośrednictwem programów edukacyjnych oraz programów zwiększających świadomość społeczeństwa, m.in. przy zastosowaniu nowych technologii; tworzenie, redagowanie, produkcja, dystrybucja, digitalizacja i publikacja utworów muzycznych i literackich, w tym przekładów.

Pomoc, o której mowa w § 19 ma charakter pomocy inwestycyjnej, w tym pomocy na budowę lub modernizację infrastruktury kulturalnej, oraz pomocy operacyjnej. Kosztami kwalifikowalnymi projektu dotyczącego kultury i zachowania dziedzictwa kulturowego są

koszty inwestycji w rzeczowe aktywa trwałe i wartości niematerialne i prawne, w przypadku pomocy inwestycyjnej, oraz koszty działalności operacyjnej, w przypadku pomocy operacyjnej. W przypadku publikowania muzyki i literatury kosztami kwalifikowalnymi są koszty publikacji muzyki i literatury, w tym wynagrodzenie autorów (koszty praw autorskich), tłumaczy, wydawców, inne koszty redakcyjne (korekta tekstu, rewizja), koszty związane z opracowaniem układu tekstu i przygotowaniem do druku oraz koszty drukowania lub publikacji on-line.

Wartość pomocy inwestycyjnej na kulturę i zachowanie dziedzictwa kulturowego nie przekracza różnicy między kosztami kwalifikowalnymi a zyskiem operacyjnym z inwestycji, natomiast zysk operacyjny odlicza się od kosztów kwalifikowalnych ex ante, na podstawie rozsądnych prognoz, albo przy użyciu mechanizmu wycofania. W przypadku publikowania muzyki i literatury zgodnie z definicją w art. 53 ust. 2 lit. f rozporządzenia nr 651/2014, maksymalna kwota pomocy nie przekracza ani różnicy między kosztami kwalifikowalnymi i zdyskontowanymi przychodami projektu ani 70 % kosztów kwalifikowalnych. Przychody odlicza się od kosztów kwalifikowalnych na zasadzie ex ante albo przy użyciu mechanizmu wycofania.

W przypadku pomocy operacyjnej na kulturę i zachowanie dziedzictwa kulturowego kwota pomocy nie przekracza poziomu, który jest konieczny, by pokryć straty operacyjne i rozsądny zysk w odnośnym okresie. Powyższe należy zapewnić na zasadzie ex ante, na podstawie rozsądnych prognoz, lub przy zastosowaniu mechanizmu wycofania. W przypadku pomocy na kulturę i zachowanie dziedzictwa kulturowego nieprzekraczającej 1 mln EUR, maksymalną kwotę pomocy można ustalić na poziomie 80 % kosztów kwalifikowalnych.

W § 20 określono, że w stosunku do pomocy na infrastrukturę sportową i wielofunkcyjną infrastrukturę rekreacyjną mają zastosowanie przepisy art. 55 rozporządzenia nr 651/2014. Wskazano, że pomoc ma formę pomocy inwestycyjnej, w tym pomocy na budowę lub modernizację infrastruktury sportowej i wielofunkcyjnej infrastruktury rekreacyjnej, oraz pomocy operacyjnej na infrastrukturę sportową.

Kosztami kwalifikowalnymi projektu dotyczącego infrastruktury sportowej i wielofunkcyjnej infrastruktury rekreacyjnej są koszty inwestycji w rzeczowe aktywa trwałe i wartości niematerialne i prawne w przypadku pomocy inwestycyjnej, oraz w przypadku pomocy operacyjnej na infrastrukturę sportową kosztami kwalifikowalnymi są koszty

operacyjne świadczenia usług w ramach takiej infrastruktury. Koszty operacyjne obejmują koszty, takie jak koszty personelu, materiałów, zakontraktowanych usług, komunikacji, energii, konserwacji, czynszu, administracji itp., lecz nie uwzględniają kosztów amortyzacji i kosztów finansowania, jeśli zostały one objęte zakresem pomocy inwestycyjnej.

W § 20 ust. 2 określono zasady udostępniania użytkownikom infrastruktury sportowej objętej pomocą, która nie może być użytkowana wyłącznie przez jednego użytkownika uprawiającego sport zawodowo. Wykorzystanie infrastruktury sportowej przez innych użytkowników uprawiających sport zawodowo lub amatorsko stanowić musi co najmniej 20 % jej potencjału czasowego rocznie. Jeżeli z infrastruktury korzysta kilku użytkowników jednocześnie, oblicza się odpowiednie odsetki wykorzystania potencjału czasowego. Infrastruktura sportowa i wielofunkcyjna infrastruktura rekreacyjna jest udostępniana szeregowi użytkowników na przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasadach. Przedsiębiorstwom, które finansują co najmniej 30 % kosztów inwestycji w infrastrukturę, można przyznać preferencyjny dostęp na bardziej korzystnych warunkach, o ile wyżej wspomniane warunki są udostępniane publicznie.

Określono też, że jeżeli z infrastruktury sportowej korzystają zawodowe kluby sportowe, państwa członkowskie zapewniają, aby warunki cenowe za korzystanie z infrastruktury były publicznie dostępne.

Ponadto określono zasady powierzenia osobie trzeciej zadań związanych z infrastrukturą sportową i wielofunkcyjną infrastrukturą rekreacyjną. Wszelkie koncesje na budowę, modernizację lub prowadzenie infrastruktury sportowej i wielofunkcyjnej infrastruktury rekreacyjnej bądź inne formy powierzenia osobie trzeciej takich zadań udzielane są na otwartych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasadach, z należyтым poszanowaniem obowiązujących zasad udzielania zamówień.

Wartość pomocy inwestycyjnej na infrastrukturę sportową i wielofunkcyjną infrastrukturę rekreacyjną nie przekracza różnicy między kosztami kwalifikowalnymi a zyskiem operacyjnym z inwestycji, natomiast zysk operacyjny odlicza się od kosztów kwalifikowalnych ex ante, na podstawie rozsądnych prognoz, albo przy użyciu mechanizmu wycofania. W przypadku pomocy operacyjnej na infrastrukturę sportową kwota pomocy nie przekracza strat operacyjnych w odnośnym okresie. Powyższe należy zapewnić na zasadzie ex ante, na podstawie rozsądnych prognoz, lub przy zastosowaniu mechanizmu wycofania.

W przypadku pomocy na infrastrukturę sportową i wielofunkcyjną infrastrukturę rekreacyjną nieprzekraczającej 1 mln EUR, maksymalną kwotę pomocy można ustalić na poziomie 80 % kosztów kwalifikowalnych.

W § 21 określono, że w stosunku do pomocy na infrastrukturę lokalną mają zastosowanie przepisy art. 56 rozporządzenia nr 651/2014. Przepis ten nie ma zastosowania do pomocy na infrastrukturę, która jest przedmiotem innych sekcji rozdziału III rozporządzenia nr 651/2014 z wyjątkiem sekcji 1 — Pomoc regionalna. Nie ma on również zastosowania do infrastruktury portów lotniczych i infrastruktury portowej. Infrastruktura specjalna nie podlega wyłączeniu na przedmiotowego przepisu.

W § 21 ust. 2 określono zasady udostępniania użytkownikom infrastruktury lokalnej. Taka infrastruktura jest udostępniana zainteresowanym użytkownikom w oparciu o otwarte, przejrzyste i niedyskryminujące zasady. Cena pobierana za użytkowanie lub sprzedaż infrastruktury odpowiada cenie rynkowej. Wszelkie koncesje lub inne formy powierzenia osobie trzeciej eksploatacji infrastruktury udzielane są na otwartych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasadach, z należyтым poszanowaniem obowiązujących zasad udzielania zamówień.

Następnie określono, że kosztami kwalifikowalnymi projektu dotyczącego infrastruktury lokalnej są koszty inwestycji w rzeczowe aktywa trwałe i wartości niematerialne i prawne. Wartość pomocy na infrastrukturę lokalną nie przekracza różnicy między kosztami kwalifikowalnymi a zyskiem operacyjnym z inwestycji, natomiast zysk operacyjny odlicza się od kosztów kwalifikowalnych *ex ante*, na podstawie rozsądnych prognoz, albo przy użyciu mechanizmu wycofania.

W § 22 uregulowano tryb udzielania pomocy wskazując, że przedsiębiorca składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy *de minimis* i pomocy publicznej. Podmiotami udzielającymi pomocy *de minimis* lub pomocy publicznej mogą być instytucja zarządzająca i beneficjent, tj. podmioty organizujące konkurs oraz podmioty świadczące usługi na rzecz przedsiębiorców.

W § 22 ust. 2 projektu rozporządzenia, określono katalog informacji, jakie powinien zawierać wniosek o udzielenie pomocy. Katalog ten ma charakter otwarty, gdyż w pkt 10 wskazano, że wniosek może zawierać również informacje których dodatkowo zażąda podmiot udzielający pomocy w dokumentach dotyczących naboru. Zaproponowane rozwiązanie jest

konsekwencją faktu, że program pomocowy jest przewidziany jako podstawa prawna udzielania pomocy w ramach trzech programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej na lata 2014-2020, w bardzo szerokim zakresie i nie jest możliwe jednoznaczne wskazanie jakiego rodzaju informacje mogą być potrzebne do oceny poszczególnych wniosków.

W § 22 ust. 3 wskazano, że do wniosku przedsiębiorca załącza informacje o uzyskanej i planowanej do uzyskania pomocy *de minimis*:

- 1) kopie zaświadczeń o pomocy *de minimis* lub zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rolnictwie lub zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rybołówstwie, albo oświadczenie o nieotrzymaniu pomocy *de minimis*, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej;
- 2) informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

W § 22 ust. 4 określono, że przedsiębiorca ubiegający się o pomoc publiczną do wniosku załącza dodatkowo dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Listę dokumentów i oświadczeń określono w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc *de minimis* lub pomoc *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie (Dz. U. Nr 53, poz.312 z późn. zm.).

W § 23 wskazano elementy uwzględniane przy ocenie dokonywanej przez podmiot udzielający pomocy. Jednocześnie instytucja zarządzająca - zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy - może delegować część zadań związanych z oceną wniosku do wspólnego sekretariatu. Wspólny sekretariat jest powoływany przez instytucję zarządzającą programem Europejskiej Współpracy Terytorialnej po konsultacji z państwami członkowskimi i państwami trzecimi uczestniczącymi w ww. programie. Wspólny sekretariat wspomaga instytucję zarządzającą i komitet monitorujący w wykonywaniu ich funkcji. Jest on także odpowiedzialny za przekazywanie potencjalnym beneficjentom informacji o możliwościach finansowania w ramach programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej oraz wspiera beneficjentów we wdrażaniu operacji.

Następnie uregulowano kwestie związane z ostatnim elementem w ramach trybu udzielania pomocy – podpisaniem umowy. Przedsiębiorca przed podpisaniem umowy przedstawia podmiotowi udzielającemu pomocy dokumenty i informacje, o których mowa w § 22 ust. 3 dotyczące okresu od dnia złożenia wniosku o dofinansowanie projektu do dnia podpisania umowy.

W § 24 określono termin, do którego będzie udzielana pomoc *de minimis* na podstawie projektowanego rozporządzenia. Zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1407/2013 termin ten upływa dnia 30 czerwca 2021 r.

Z kolei w § 25 określony został termin, do którego będzie udzielana pomoc publiczna na podstawie projektowanego rozporządzenia. Zgodnie z art. 58 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014, programy pomocy inne niż programy pomocy regionalnej oraz pomocy na finansowanie ryzyka, wyłączone na mocy tego rozporządzenia obowiązują przez sześciomiesięczny okres dostosowawczy od daty końca obowiązywania tego rozporządzenia. Zgodnie z art. 59 rozporządzenia nr 651/2014 rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2020 r., a więc z wyłączeniem pomocy regionalnej, wydane na jego podstawie akty prawa krajowego mogą obowiązywać do dnia 30 czerwca 2021 roku.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172, z późn. zm.) okres *vacatio legis* powinien wynosić 14 dni. Jednak w ocenie organu wydającego rozporządzenie uzasadnione jest skrócenie terminu wejścia w życie przedmiotowego aktu normatywnego z uwagi na pilną konieczność zapewnienia podstaw prawnych dla udzielania pomocy publicznej w ramach programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej na lata 2014-2020.

Projekt rozporządzenia został pozytywnie zaopiniowany pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej (pismo znak DPUE.920.747.2015/3/mrz z dnia 15 czerwca br.).

Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej w tym zakresie.

Rozporządzenie nie będzie wymagało notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, gdyż

stanowi program pomocowy w ramach wyłączeń grupowych. Rozporządzenie jest zgodne z obowiązującymi regulacjami Unii Europejskiej w tym zakresie i nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Z uwagi na nowy obowiązek wynikający z art. 1 ust. 2 lit a rozporządzenia nr 651/2014, zgodnie z którym, dla programów pomocowych o średniej rocznej wielkości pomocy publicznej wynoszącej 150 mln euro, państwo członkowskie zobowiązane jest przedłożyć Komisji Europejskiej w ciągu 20 dni roboczych od dnia wejścia w życie danego aktu normatywnego plan ewaluacji programu pomocowego.

Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju, oszacowało roczny budżet przedmiotowego rozporządzenia. Z danych zawartych w planach finansowych programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej objętych rozporządzeniem wynika, iż łączna alokacja, którą instytucja zarządzająca planuje przeznaczyć w ramach przedmiotowego rozporządzenia na udzielenie pomocy nie przekroczy 308 mln euro i w ujęciu rocznym nie będzie wyższa niż kwota 150 mln euro. Skutkuje to brakiem konieczności sporządzenia planu ewaluacji notyfikowanego KE w ramach przedmiotowego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju. Projekt rozporządzenia, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979), został również zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.